

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
16:43	17:44	18:09
16:42	17:48	18:14
16:41	17:42	18:06

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

התפילין

בסיום פרשת השבוע, עם סיום הנסים והלקחים העולים מגאולת מצרים, אנו מקבלים מתנת אהבה את מצות התפילין. עם שחר, כשהטל עוד רטוב והאדמה עוד לחה, אנו משכימים קום בשמחה, וממהרים לבית הכנסת. ביד נרגשת אנו נושאים את התיק הקטיפתי והיוקרתי, בתוכו שמורות היטב ומקופלות יפה התפילין האהובות שלנו...

הנחת התפילין, היא מתנה יקרת ערך שקיבלנו מבורא עולם. התפילין הן המרחיקות מאיתנו כל צרה וצוקה, במובן הרוחני וגם במובן הגשמי. הן כולנו עומדים מדי יום מול נסיונות, היצר אורב לנו ולילדינו בכל פינה, וכנגדו - עומדות התפילין ומעניקות 'מטריית הגנה' שתסייע לנו להתמודד ולנצח. אנו מניחים תפילין בבוקר של יום, כמבקשים לפתוח את היום בהגנה, בשמירה, בסגולה שתשמור עלינו לאורך כל היום...

אחת המצוות היחידות, שתוצאותיה רשומות וחקוקות בתורה עצמה, היא הנחת התפילין. האדם נראה לבוש בחליפה פשוטה ומרוטה ונתון להשפעת כל רוח, אך מהרגע שהניח תפילין בבוקר של יום - למעשה הוא מתנהל בתוך סנק מרכבה חדיש ובטוח...

חז"ל דרשו 'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך' - אלו תפילין שבראש, כלומר, שהתפילין הן המגן עלינו. הן השומרות עלינו מפני הקמים עלינו. אך חז"ל הדגישו 'תפילין שבראש' ולא 'תפילין שעל הראש' - כלומר, שהתפילין נמצאות בתוכי הראש פנימה, ולא מרחפות - מונחות מעליהן...

גילה הגאון מוילנא זצ"ל, כי עוצמת התפילין והגנתן המרבית, תלויות בכך שהתפילין יהיו בתוכי הראש, בפנימיות. שהן יפכו לחלק מאיתנו, שנוכי לעומק את תוכנו ומשמעותו, שניחש להן את החשיבות שהן ראויות לה!

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

הבבא סאלי

עובדות והנהגות מהצדיק המקובל הגדול רבי ישראל אבוחצירא

בעולם הזה טוב לך בעולם הבא". וזו הדרך היחידה להתעלות באמת בתורה ויראה טהורה. הדבר השלישי שלמד בבית הגדול הזה, הוא החובה בשמירת הפה מדברים בטלים ועל אחת כמה וכמה מדברים אסורים, כמו לשון הרע ורכילות וכל כיוצ"ב. והדבר הרביעי שקלט הבבא סאלי בבית הורתו, הוא שמירת העיניים בתכלית, לבל יתן לעשתונותיו דמיון רע מן העולם החיצוני. אביו היה הולך ברחוב עם הצעיף על הפנים. והבין כי בלי שמירת העיניים א"א להתעלות בתורה ויראת שמים.

היה בירושלים צדיק יסוד עולם, רבי אליהו רחמים זצ"ל, הייתי אצלו הרבה מאד ולא כעת הזמן לספר בגדלותו. וסיפר לי אז, לפני ארבעים שנה, שכארבעים שנה קודם, דהיינו לפני כשמונים שנה היה הבבא סאלי אצלו בבית. [הבבא סאלי לא הלך לכל אחד, ו"גיד עליו רעו"] ואמר לי, הבבא סאלי לא רצה שיציע לו מיטה, הוא שכב על מזרון על הרצפה ולמד כל הלילה, והנה השעה שתיים בלילה הבבא סאלי מתכוון לתפילה, הוא קורא לי ואומר, בוא נלך למקוה. שתיים בלילה, אין איש ברחוב, הבבא סאלי יוצא החוצה אבל הצעיף על הפנים! איזו קדושה וטהרה! על המזרון ולא על הרצפה, לומד כל הלילה וגם בשתיים בלילה שומר על עינו מראות רע.

פעם כשהיה ילד קילל מישהו, קרא לו אביו וגער בו, הוא אמר לו: אסור לקלל, אבל על אחת כמה וכמה לנכד של רבי יעקב אבוחצירא, זה דבר גם מסוכן, אמר לו בן יברך ישראל, אתה מהיום והלאה רק ברכות! לא רק שחלילה לא תקלל אלא תברך כל איש מישראל. ואכן, עד סוף ימיו היה שומר פקודת אביו ומקיים מצותו ומברך כל יהודי. היה הבבא סאלי יושב ימים ולילות ובוכה על עם ישראל אשר היה משתתף בצערם וצער השכינה הבוכה עמהם. והיה הבבא סאלי יושב בביתו ומתחנן ומתפלל ובוכה בדמעות שליש על גלות השכינה ועל הגלות. עלה הבבא סאלי זיע"א ונתעלה בקדושה, עד שככל היוצא מפיו יעשה, ותגזר אומר ויקם לך!

גיסו של חתני שליט"א סיפר שפעם היה אצלו עם הגבאים, ועמדו בחלון הפונה לרחוב, והיה שם ממול תלמוד תורה. והנה לפתע הבבא סאלי שאל אותם מי זה כל האנשים הללו? מי האנשים הרבים הללו? ענו לו אין כאן אנשים, היכן אנשים? לפתע אמר להם שכחתי שאתם לא רואים... ונכנס לחדרו. ענק שבוענים! זכותו תגן עלינו אמן!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

שבוע התקיימה הלילת רבינו הקדוש איש האלקים רבי ישראל אבוחצירא זיע"א הבבא סאלי. בן לבכור בניו של רבי יעקב, רבינו מסעוד אבוחצירא זיע"א, שהיה גם הוא גדול וקדוש בקי בכל חדרי תורה, וארי במסתרים.

רבינו הקדוש והטהור נולד בראש השנה תרנ"ו, עשר שנים אחר פטירת רבי יעקב אבוחצירא, ואביו הקדוש היה המוהל שלו. הבית בו גדל היה מחולק לאגפים, באגף אחד שכנה הישיבה של רבי מסעוד והיו דואגים לכל התלמידים לאכילה שתיה ולינה.

ושם בבית היה חדר אחד לאבא הגדול רבי מסעוד, שבו היה מקבל קהל לעצה ולברכה לשיעורים ופסקי הלכה. וחדר שני שהיה מסתגר בו ללמוד בהתמדה עצומה עם בנו רבי יצחק שהיה תלמיד חכם גדול וקדוש, והיו לומדים שם שעות על גבי שעות ומנודדים שינה מעיניהם.

ועם השפעה קדושה זו של בית כזה גדול, שכולו עמל תורה והרבצת התורה עשרים וארבע שעות ביממה, יראת שמים ורוחניות, גדל רבינו תוך שהוא סופג ושותה ממעיינות התורה הקדושה.

כבר בילדותו גילה נטייה לשקידה והתבודדות ולהתעלות מעלה מעלה בתורה ויראת שמים וקרבת אלוקים, והיה מפליא כל רואיו בפקחותו ושנינותו.

הבבא סאלי שאף כל ימיו להדמות להיות כמו אבותיו הקדושים, ובפרט היתה לפניו לדמות הגדולה, סבו רבי יעקב אבוחצירא זיע"א, כמוהו שאף להיות ולו כמה להדמות. אשר למרות שחלפו עשר שנים מפטירתו עדיין היתה דמותו חופפת על הבית, והודו שכן עליו, וכל מה שרצה הוא להדמות לסבא הגדול, לגדלותו ועמקותו בתורה בנגלה ובנסתר, גדולתו וצדקתו היראת שמים היוקדת, ומעלות הקדושה! ותמיד הרבה לחקור איך הגיע הסבא לכאלה דרגות ויעשה כן גם הוא.

וארבעה יסודות הוא קלט מהבית הגדול וממעשי אבותיו. הראשון שבהם, התמדה בתורה יומם ולילה, כמו אחיו הגדול רבי דוד ואחיו רבי יצחק זיע"א, שהיו מסתגרים עם האבא רבי מסעוד כמעט כל היממה. בהתמדה ויגיעה בלתי רגילה, בבית כזה שררה הידיעה כי לימוד התורה מעל הכל, ושם קנה הודו והדרו בקרני הוד תורה.

הדבר השני שלמד מאבותיו הקדושים, להפליא לה' להתנזר מכל המותרות, הוא ראה את האבות המשפחה איך מסתגפים ומתנזרים מכל הנאות העולם, ומרבים בטבילות ותעניות. וכמו שכתב התנא באבות, "כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה, אם אתה עושה כך אשריך

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אנחנו להקדיש
אלוהינו לפניך ה' אלהינו
להאזינתך ואלוהינו יקדשנו
ההקדשה נעשית: 2003-2004-2005

לירמיהו
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן חוה
דיינה בת חוה

לדוד
בנימין בן חסידה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחובלת
אסף בן חיה
רוני בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לדוד
שלמה בן דוד
סילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן ירדנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

בזכות מצוות תפילין

את יתר חלקי הידיים. וכי לא עדיף להישאר עם חלק מהידיים כשאין אפשרות להציל אותן לגמרי?

'זאת אני מבין', השיב הרב לאו, 'ולפיכך, באין ברירה, אקבל בהבנה קטיעת חלק מידיי. אך אבקש מהרבי להיות כאן כל משך הניתוח ולהשגיח נאמנה על הרופאים, לבל יקטעו מהיד יתר על המידה, באופן שלא יישאר לי שיעור שאוכל להניח עליו תפילין...

חשוב לי להבריא את ידיי, סיכם הרב, 'אך אני מתקשה לעשות זאת על חשבון מצות הנחת תפילין בעתיד. רק אם הרבי יבטיחני כי ישמור היטב שיישאר ביד שיעור מספק להנחת תפילין, אוכל להיכנס לניתוח בלב רגוע ובטוח...'

כמובן, הרבי הבטיחו כי יעמוד על המשמר ככל אשר ביקש, ורק אז ניאות הרב לאו להיכנס לחדר הניתוח, שאכן הצליח וידיו היו לו לשלל, אם כי נזקקו עדיין לשיקום ממושך, ובחלקן הורכבה יד תותבת. אך הרב לאו שמח והודה על הצלת חייו, ולא פחות חשוב - על כי נשאר לו שיעור הנחת תפילין בידו...

הסיפור המובא בספר 'הדרך לקידוש השם' על חייו ופועלו של רבי משה חיים לאו הי"ד, יש בו כדי ללמד אותנו. כי כשמבינים את משמעותן העמוקה של התפילין, מפנימים כי איזו צורת חיים תהיה ליהודי בלעדית, איך יוכל יהודי להחיות נפשו מדי שחר, לולא הוא זוכה להפשיל שרוול בשמחה, ולברך בהתרגשות 'אשר קדשנו... להניח תפילין!'

כשחושבים על מהות התפילין, מבינים כי אולי ניתנו לידנו תפקידים חשובים ונחוצים, אך החשוב שבהם - הוא מצות הנחת תפילין. כי בכח התפילין אותן נקשר לידנו, נוכל להתחבר לבורא עולם, לקבל על עצמנו עול מלכותו, ולקבל ממנו אנרגיות טובות וחיוניות לכל היום.

לפיכך, נקפיד כי התפילין יהיו כשרות ומהודרות, ונהדר שלא לשוחח עימן דברים בטלים כי אנו מבינים את משמעותן של התפילין, וכמה לא ראוי להסיח את הדעת מהן. אשרינו, שאנו יכולים להניח תפילין מדי יום באושר, על ידיים שלימות ופעילות, ונשתוקק מדי רגע לרגעים היפים הללו בהם נניח תפילין, ונרגיש כה קרובים ומקושרים, עד שהנפש שלנו כמעט תצא בריקוד לקראת התפילין...

מפרפר בין חיים למוות, הגיע הרב לאו לבית החולים. תחילה טופל על מנת להציל את חייו, העורקים נחסמו וגופו החל לקבל מנות דם שישלימו את הדם שאול. לאחר שכוחותיו שבו אליו במקצת, דרשו הרופאים לבצע ניתוח מידי, ניתוח מורכב וקשה שאורכו כחמש שעות, שאולי יצליח להציל את ידיו הפגועות עד אימה...

הם מיהרו להכין עבורו חדר ניתוח, והזעיקו את דוקטור פישר הנודע כמנתח מומחה. כשהמנתח הגיע לבית החולים וראה את ידי, מיהר ללחוש באוזני צוותו 'יש לנו שעה - שעתיים לנסות להציל משהו, אחר כך יהיה מאוחר מדי'...

כשנכנסו הרופאים לחדרו של הרב, ביקש הרב לדעת מה הם מתכננים לעשות. 'אנו מזדרזים לניתוח להצלת ידיך!' אמרו לו הרופאים בטון בהול. 'עכשיו אנו פונים לחדר הניתוח, כי הסיכוי הולך ואוזל...'

להפתעתם, דווקא הרב ביקש להשתהות קלות. 'אני מבין כי יש לבצע את הניתוח במהירות,' אמר להם בגבורה, 'אבל אינני מסוגל להיכנס לניתוח עדיין. אני צריך לבדוק משהו...'

הרופאים היו מופתעים. אך לפני שעה קלה היה הרב פצוע, שמי יודע אם ישרוד את הפציעה. ועתה, כשהוא כבר יכול להיכנס לחדר הניתוח במסרה לנסות להציל את ידי, לפתע יש לו זמן לבירורים, והוא מרוכז בבדיקות בנושאים לא ברורים...

אך הרב הוסיף והסביר: 'גם אני רוצה למהר לניתוח, אך אבקש אם אפשר לקרוא לאדמו"ר הר"ק רבי משה מבאיאן זי"ע, המתגורר לא הרחק מכאן, כי אני צריך לשוחח עמו בדחיפות לפני הניתוח!' פסק הרב את פסוקו. בתוך דקות ספורות הוזעק הרבי למקום, וגילה לחדרתו כי הפצוע הקורא לו הוא רבה של פיעטרקוב, שנפצע על פסי הרכבת והובהל לבית החולים.

לא היה פנאי לדרוש בשלומו כראוי כאשר הרופאים מאיצים, מבקשים לזרז את הניתוח. הרב לאו פתח מיד ואמר לרבי: 'רבי, סליחה שהטרחתי את מעלת כבודכם, אך יש לי שאלה שאינה סובלת דיחוי. הרופאים טוענים שעלי לבצע את הניתוח בדחיפות, ושכל הצלת ידיי תלויה בניתוח הזה. עם זה, אני חושש כי במהלך הניתוח, בשל סיבוכי אפשרי, יחליטו הרופאים כי אין מנוס מלקטוע חלק מידיי.'

'וכי יש ברירה?' שאל האדמו"ר, 'הרי אם כך יחליטו, מסתבר שזו אכן הדרך היחידה להציל

בין הממתינים הרבים שעמדו על שפת פסי הרכבת בקראקא, נמנה הגאון רבי משה חיים לאו הי"ד, רבה של פיעטרקוב. היה זה מיד אחרי פטירת הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל, והרב יצא למסע גיוס כספים דחוף למען ישיבת 'חכמי לובלין', שפטירת ראש הישיבה בחודש מר-חשון תרצ"ד הותירה אותה ללא משען כלכלי.

כשהגיעה הרכבת המובילה ללודז', מיהר הרב לעלות על הרכבת. אך בדיוק בעומדו בפתח הקרון היטלטלה הרכבת, והרב נפל ארצה בין המסילות. רק הממתינים על שפת פסי הרכבת הבחינו בכך, אך לא יכלו לעצור את הקטה ולזעוק לעברו כי אך לפני רגע היה כאן יהודי נשוא יהודי פנים שנפל אל בין הפסים...

תוך צפירה מחרישת אוזניים, החלה הרכבת הארוכה בנסיעה, מפתחת תוך שניות מהירות גבוהה. מאות אנשים שנותרו בתחנה הביטו בעיניים קרועות במתרחש, כשמבטם נע בין הלם משתק למתח כוסס ציפורניים. 'אין ספק מה עלה בגורלו', הרהרו הממתינים בשבריר שניה. 'הן הרכבת כה אימתנית וחזקה, מרסקת ומעיפה את כל העומד בדרכה. איזו טרגדיה איומה!' חשבו בצעה...

רק בשעה שפנסי הרכבת נראו ממרחקים, החלו הנועזים שבהם להציץ לראות אם נשאר משהו מהאדם שהיה כאן קודם לכן. להפתעתם לא היה גבול, לנוכח העובדה כי גופו נותר כמעט שלם, למרות שפציעתו האנושה ניכרה היטב...

הרב אמנם ספג חבטה אדירה בראשו בעת הנפילה, הכרתו היטשטשה וכוחו אזל, אך רצון ההישרדות היה חזק מכל ערפול הכרה. חיש עשה הרב את החישוב, כי אם יישאר שוכב כך ללא תנועה, כשהרכבת תתחיל בנסיעה היא תדרוס אותו ותרמוס את גופתו בגלגליה החזקים. כוחו לא עמד לו לקום מהפסים, ולפיכך הוא ניסה לשפר את מקום משכבו, כך שכל גופו יישאר בין הפסים ומי יתן כי הרכבת תוכל לחלוף מעליו...

תוך כדי מחצית הדקה שעמדה לרשותו, הבין הרב כי גם בכך אין די, וגם אם גופו יישאר שלם, הרי שראשו עשוי לחטוף מהלומה מתחתית הקרונות, וזה עלול להיות סופו העגום. מיד הניח הרב את שתי ידיו על ראשו, וניסה להיצמד לקרקע ככל האפשר...

כפי שחשש הרב, הרכבת היכתה בעוצמה את הידיים שהגנו על ראשו, וגופו הלך ואיבד כמויות של דם. לאחר שהרכבת חלפה, מיהרו הממתינים להזעיק כוחות הצלה שפינו אותו אל בית החולים הסמוך.

"אנו מזדרזים לניתוח להצלת ידיך!" אמרו לו הרופאים בטון בהול. עכשיו אנו פונים לחדר הניתוח, כי הסיכוי הולך ואוזל..."

הלכות תולעים

בתורה נאמרו מספר איסורים לגבי שרצים ותולעים, אדם שאוכל שרץ המים כגון טפיל שעל בשר הדג, עובר בארבעה לאוין, האוכל שרץ האדמה כגון נמלה, תולעים בפירות וכו' עובר בחמשה לאוין, והאוכל שרץ העוף כגון יתוש זבוב וכו' עובר בששה לאוין. וכתב הפרי חדש (יו"ד סימן פ"ד): החמירה תורה בזה בהרבה לאוין ומלקיות להיות שהוא איסור מצוי מאוד בפירות וירקות וקטניות ברוב מיני מאכלות, ואי אפשר להיזהר מלהיכשל בהם אם לא בזרזות גדול, ולפיכך הוצרך הכתוב לזרז ביותר ולהרבות לאוין באיסור שרץ הארץ, ומעתה כל אדם יזדרז בעצמו מלהיכשל באיסור זה וגם לדרוש ברכים חומר איסורו כי היכי דלפרשו מיניה, עכ"ל.

וכתוב בזוהר הקדוש (פ' שמיי) על הפסוק "כל עמל האדם לפיהו" - בגלל פיהו שלא שמרו וטימא את נפשו. וכן מובא בגמ' (יומא לא.) כתיב ונטמאתם במ תנא דבי רבי ישמעאל עבירה מטמאת לבו של האדם שנאמר (ויקרא יא) "אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם ונטמאתם במ", אל תקרי ונטמאתם במ אלא ונטמאתם במ - במאכלות אסורות, שע"י המאכלים שאינם כשרים אוטם לבו משמוע תורה.

ומכן נלמד את החשיבות הרבה בהזירות שאדם אוכל מאכלים לפקוח עין ולראות שאין תולעים וחרקים וכדומה על המאכלים, גם אם אין רגילות להיות שם חרקים כי הרבה פעמים אדם שמתבונן אף במותר רואה שמוצא איזה חרק או איזה דבר מה שעף באוויר והנה הוא במאכלו, וכ"ש שאם מצוי בו תולעים וכו' חייב מן התורה בבדיקה ואם יש בו מיעוט חייב מדרבנן ואם מיעוט דמיעוט המצוי מעיקר הדין פטור וגם בזה יש להחמיר.

ויש פירות וירקות שהאדם צריך להתבונן ביותר כגון תמרים לפותחם לראות שאינו מתולע בפרט בתמרים יבשים חומים או שחורים שצריך לחצות אותם לשתיים ויוציא את הגלעין ויבדוק היטב, אבל בתמר לח וטרי הם בחזקת נקיים ויש שאינם מצריכים אותם בבדיקה.

נבאר מקצת ירקות פירות ומזון איך וכיצד לנהוג בבדיקה טרם האכילה:

א. ירקות עליים כגון חסה, פטרוזיליה, סלרי, שמיר, כוסברה, נענע, בצל ירוק, עירית, טימין, בזיליקום, רוזמרין, רוקט, מרווה, תרד, פקצ"ו - יש להשתמש בירקות שמגודלים בפיקוח המומחה בנושא חרקים, כמובן יש לשטוף גם את המפוקחים במים גם מטעמי חרקים שמצוי שמתיים וכו', וגם מטעמי בריאות מחמת החומרים הכימיים ששמים בירקות.

ב. בשבעת המינים יש כמה מהפירות שיש לבדוקם היטב כגון תמרים כנ"ל. וכן יש לבדוק את הצימוקים מכל מיני חרקים ומעופפים ולכן יש לשטוף אותם טוב לפני האכילה כי הרבה פעמים יש יתושים וכו' שנמצאים על הצימוק עצמו וגם אם אדם קונה את הצימוקים בכשרות גבוהה הדין כנ"ל כי בדרך כלל הכשרות באה על תרומות ומעשרות טבל ושביעית וכדומה, ולא דווקא על הבדיקה מהחרקים, וזה מצוי מאד.

ג. תאנה רבתה עליה המחלוקת אם מותר באכילה או לא, וסיבת האיסורים היא כיון שהתולעים הם בדיוק כמו בשר הפרי וקשה מאוד להבחין בהם. ולכן יש פוסקים ובראשם כף החיים לר"י סופר שכתבו לאסור ולא לאכול תאנים כלל, אבל הרבה פוסקים כתבו להתיר ולאפשר לאכול את התאנים רק יבדקם במתינות וישוב הדעת לראות שאין שום תולעים כי הרי לא נתנה התורה למלאכי השרת אלא לבני אדם, אולם אם התאנים מיובשות ומיושנות כמו סחורה שעמדה הרבה זמן וכדומה אסורים באכילה.

ד. פרי המשמש גם כן מצוי בו לפעמים תולעים וניתן לבדוקו לאור המנורה שיחזיק את המשמש בידו לאור השמש או מנורה בביתו ויראה ע"י השקיפות במשמש אם יש תולעים או ביצים.

ה. גם פיצוחים צריכים בבדיקה, ומצינו בקשיו שלפעמים הוא נגוע ויש בתוכו תולעים וכו' ולכן צריך לפתוח את הקשיו ולבדוק בתוכו אם יש תולעים במיוחד אם הסחורה מיושנת ורואים סימני רקבון מעט מבחוץ.

ו. כל אדם יפקח עין וגם ילמד את בני ביתו בהזירות שהזירה התורה מפני השרצים קדושים תהיו בכל המאכלים כולם, וכמו שנאמר אמור ואמרת להזהר גדולים על הקטנים, וע"י שאדם שומר נפשו מכך אפילו גופו נעשה קדוש וטהור וזוכה להבין את התורה הקדושה.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

להינצל מקנאה

לכל אחד ואחד מאתנו יש כל מה שהוא צריך בחיים! אמרה זו אינה איזה רעיון פסיכולוגי שנועד להרגיע אנשים. זו האמת!

כאן המקום לקשר את הדברים שכבר למדנו, לנושא הקנאה הבעייתית. יש סיפור עממי ידוע על יהודי עני מהעיר ורשה, נקרא לו ר' משה לצורך העניין, שבאחד הלילות חלם שמתחת לגשר בעיירה רחוקה טמון אוצר גדול. הוא מכר את כל אשר לו, כדי שהיה לו כסף לנסוע לעיירה הרחוקה במטרה לגלות בה את האוצר. ואולם כאשר הגיע לשם וסיפר לרב המקום על מטרת הגיעו לעיירה, הופתע ר' משה לשמוע ממנו שהוא, הרב, חלם דווקא שמתחת לביתו של יהודי ששמו ר' משה המתגורר בעיר ורשה, טמון אוצר אדיר של אבנים טובות ומרגליות.

חוששני שזה סיפור חייני, אולי של כולנו!

כמה צער וכאב לב סובלים כולנו מפני שאיננו קולטים ואיננו מבינים שאנו ייחודיים, סוג א', ואנו מקנאים באחרים שלכאורה שפר עליהם גורלם ותנאיהם טובים יותר. לא, לא חסר לנו דבר, והאוצר נמצא תחת ידינו ממש.

הבה לא נשלה את עצמנו. קנאה היא הרגשה עוצמתית שהבורא ב"ה הכניס בכולנו מלידה, ואף שנמנה כמה וכמה נימוקים שכליים לשלילת הקנאה, עדיין הקנאה תבער בקרבנו, לפחות מדי פעם בפעם, ולא נוכל להיפטר ממנה לגמרי.

אין משמע מדברים אלו שעלינו להשלים עם הקנאה על שלל היבטיה, ואולי אף לטפח אותה, בהיותה חלק מהכוחות שנבראו בנו, אלא שבידינו לרכך את עוצמתה ולהפחית אותה ואת נזקיה, באמצעות תפילה על הדבר ובאמצעות התבוננות שכלית נכונה, המבוססת על תובנות שכבר למדנו: אין טעם לקנא באחרים ולהרגיש רע על שאיננו כמותם, שכן אף אחד מאתנו אינו 'פחות' מהאחרים אלא 'שונה', וכולנו שונים זה מזה. כשם ששלט של מזגן שונה מנגן מוזיקה, אף ששניהם עשויים מחלקי פלסטיק ולוחות אלקטרוניים, מפני שלכל אחד מהם שימוש ויעוד שונה, כך אנו שונים זה מזה ואין טעם לרצות את הנתונים של הזולת, שהרי הם נועדו למילוי תפקידו בעולם ולא למילוי תפקידו בעולם.

כשם שאיננו צריכים להרגיש נחותים מול אלו ש'יותר' מאתנו, מאחר שהם בסך הכול שונים מאתנו, כך אין שום הצדקה להתנאות על אלו ש'פחות' מאתנו ולהביט עליהם מלמעלה למטה. כולם אהובים, כולם ברורים, כולם גיבורים, כולם קדושים ומטרת כולם צריכה להיות לעשות באימה ובריאה רצון קונם, כל אחד בדרכו ובהתאם למה שהועידו לו מן השמים.

כמה נעימים היו עשויים להיות חיינו, אילו היינו לומדים לקבל את עצמנו כפי שאנו ולהשלים עם החולשות שברא בנו ה'.

מי יכול למנות את מספרם של בעלי הכישרונות שכשלו ונפלו בדרך, רק מפני שלא השכילו ללכת בדרכ המתאימה להם, וניסו לחקות אחרים או ללכת בדרכ שאחרים הטיפו להם שבה עליהם ללכת. נימה של 'כוז' ראה וקדש! וניסיון לכפות על משהו דרך שהוא אינו מתחבר אליה, נועדו לכישלון מראש, ואז יוצאים קירחים מכאן ומכאן-את התפקיד המיוחד לא ממלאים, וגם את הדרך האחרת לא ממצים.

רגע חושבים

הרב יוחאי אוהיון

לא להתייאש

אומר ודברים רצה שוב אל בית המרקחת "תשמע הבקבוק התנפץ אני אעבוד עוד שבע שנים רק תן לי עוד בקבוק עבור בני" גברת את חושבת זה יעקב ורחל כאן! זה בית מרקחת! פה משלמים, לא עובדים בתמורה!

מנהל בית המרקחת ששהה בחדרו, נכנס לראות בשל מה היה הסער הזה, הרוקח הסביר, ולפתע פני המנהל החוירו! הוא ראה את הבקבוק השבור שבידה, **והבחין כי התרופה שהיא קבלה היתה בטעות, וכי היא היתה עלולה לגרום למות בנה**. בארה"ב של אותם ימים תביעה על תרופה שגויה יכלה לגרום אחריה נזק כבד. "גברת קחי תרופה חדשה ונסגור את העניין".

אמי נטלה את התרופה והשקתה אותי... עברו ימים מועטים והבראתי. דעו לכם רבותי אומר ר' משה, **אם אמי הייתה מתייאשת, אני לא הייתי כאן היום**. א"כ אמרו לי איך אני יכול להתייאש!?

"כאשר ציוה ה' את משה" בורא עולם ציוה להשתדל את זה אנו נעשה, אם זה אפשרי או לא, זה לא עניין שלנו. שבת שלום.

הרב יוחאי אוהיון מרצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

כששאלו את רב' משה שרר (נשיא אגודת ישראל בארה"ב לשעבר) היאך הוא פועל ללא ליאות עבור היהדות כשכולם כבר 'מרימים ידיים', הוא מספר את המעשה הבא: בצעירותי חליתי במחלה מסוכנת, אבי היה שומר שבת ובימים ההם כמעט ולא היה שייך להתפרנס בלא לחלל את היום המקודש.

לא אלאה אתכם בדיבורים. אמי החליטה ללכת לבית המרקחת בלא פרוטה בכיסה, נגשה לרוקח ותינתה בפניו את צערה 'אולי יחוס אולי ירחם' - גברת אני רק שכיר כאן אינני יכול לתת לך את התרופה בלא תשלום, קרא הרוקח. יש לי רעיון! אמרה, הרי אתם צריכים עובדת נקיון כאן, ובכן אני אשכיר את עצמי תמורת התרופה.

"גברת גברת" חבל על הדיבורים התרופה מאוד יקרה ולא תצליחי לממנה אף תמורת עבודתך - **אעבוד אם צריך שבע שנים, רק תיתן לי את התרופה**, הבן שלי מאוד חולה, פליז... הרוקח לא יכול היה לעמוד בפני תחנוניה, נתן לה את התרופה והיא חתמה כי תחזיר תמורת עבודה בבית המרקחת.

בשמחה נטלה אמי את הבקבוק ופנתה לכיוון הבית, שיכור שעבר במקום ראה את הבקבוק וחמד אותו לעצמו. יהודונת תביא ת'בקבוק! "כן" "לא" "כן" "לא" התווכחו והבקבוק היקר נפל ארצה והתנפץ. בלא

קבעת עיתים לתורה?

אור החיים הקדוש
פירוש אור החיים על התורה
בכל מוצ"ש בשעה 22:00

הדרשה השבועית

בכל יום רביעי בשעה 22:00
רחוב במכבים 108 בני ברק
ניתן לצפות באתר הישיבה Rabenu.com
ובערוצי הליוון

שיעור שבוועי
מוסר | יהדות | הלכה
בכל יום שני בשעה 20:00

חשוב לדעת!

ניתן לצפות בכל הדרשות של הרה"ג דניאל זר שליט"א באתר הישיבה "אור דוד" ובמגוון רחב של רבנים נוספים בכל הנושאים